

ORSZÁGOS RENDŐRFŐKAPITÁNY

1139 Budapest, Teve u. 4-6.

1903 Budapest, Pf.: 314/15.

Tel: (06-1) 443-5573 Fax: (06-1) 443-5733

BM: 33-104, 33-140 BM Fax: 33-133

E-mail: orfkvezeto@orkf.police.hu

Szám: 29000–105/1010- /2011. RP.

Előadó: dr. Oletics Zsolt r. alezredes

Telefon: 06 (1) 443-5674

Tárgy: alapvető jogot sértő

rendőri intézkedés

elleni panasz elbírálása

H A T Á R O Z A T

A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 92. § (1) bekezdésében biztosított jogkörömnél fogva a panasz tárgyában folytatott eljárásban – figyelemmel az Rtv. 93/A. § (7) bekezdésére, továbbá a Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Panasztestület) 389/2011. (XII. 20.) számú állásfoglalása megállapításaira – a panasznak

helyt adok.

A határozat ellen az Rtv. 93/A. § (9) bekezdése alapján – figyelemmel a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 100. §-ának (1) bekezdése a) pontjára és (2) bekezdésére, valamint 109. §-ának (3) bekezdésére – fellebbezésnek helye nincs, annak felülvizsgálata közvetlenül kérhető a bíróságtól.

A keresetlevelet az Országos Rendőr-főkapitányságra – a Fővárosi Törvényszéknek címezve – a felülvizsgálni kért határozat közlésétől számított harminc napon belül kell benyújtani, vagy ajánlott küldeményként postára adni, illetve azt a fenti határidőn belül a Fővárosi Törvényszékhez, a 1027 Budapest II. kerület Csalogány u. 47-49. címre közvetlenül is be lehet nyújtani. (A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 330. § (2) bekezdése, 326.§ (7) bekezdése; Ket. 109. § (1) bekezdése).

A határozatot kapják:

- 1) képviselő
- 2) panaszos
- 3) Független Rendészeti Panasztestület
- 4) Megyei Rendőr-főkapitányság
- 5) Irattár

INDOKOLÁS

I.

A II. rendű panaszos előadása szerint az I. rendű panaszos 2011. július 28-án Ny-ban, a Határőr úton haladt hazafelé. Mivel ott nincs járda, az úttesten közlekedett. Ekkor érkezett oda egy sárga színű kocsival két, civil ruhába öltözött rendőr, akik az I. rendű panaszost igazoltatni kezdték. A személyi igazolványa átadására szólították fel. E felszólításnak azonban az I. rendű panaszos nem tudott eleget tenni, mert az iratot nem tartotta magánál. A II. rendű panaszos ennek kapcsán megjegyzi, hogy az I. rendű panaszos fogyatékos, epilepsziás beteg, nem tud írni és olvasni, és ezen okok miatt nem hordja magával az iratait, elmondta ugyanakkor a rendőröknek az édesanyja nevét és a születési dátumát. Az adatokra a rendőrök ezek után még kétszer rákérdeztek, és az I. rendű panaszos a kérdésekre mindannyiszor válaszolt. Ezek után a rendőrök az I. rendű panaszos előállítását annak ellenére kezdték meg, hogy a helyszínen jelen volt vele édesapja és két nővére, akik a személyazonosságát igazolták volna. Az előállítás végrehajtása során a rendőrök az I. rendű panaszos lábait „szétrúgták”, kezeit megbilincseltek, majd a kapitányságra szállították.

Amint a II. rendű panaszos tudomást szerzett a történetekről, azonnal a rendőrkapitányságra ment az I. rendű panaszos irataival, és a cselekvőképességet korlátozó gondnokság alá helyezési határozattal. Az iratokat átadta a 61198-as jelvényszámú rendőrnek, aki addigra már átöltözött egyenruhába. Közölte vele, hogy az I. rendű panaszos epilepsziás, és nem tud írni-olvasni, elmondta továbbá, hogy ő az I. rendű panaszos gondnoka, és átadta az erről szóló bírósági határozatot is. A rendőr ezután jelezte a törvényes képviselőnek, vagyis a II. rendű panaszosnak, hogy „kívül tágasabb”, várakozzon odakint. A törvényes képviselő ekkor rákérdezett, hogy az I. rendű panaszos mit követelt el, hogy előállították, de a rendőrtől csak annyi választ kapott, hogy nem tudta elmondani, hogy júliusban született, hanem júniust mondott helyette.

A kihallgatás ideje alatt a törvényes képviselő több alkalommal is megpróbált bemenni az I. rendű panaszoshoz, és azt is jelezte a rendőröknek, hogy az I. rendű panaszos nélküle semmit nem írhat alá, de a rendőrök gúnyosan megjegyzték, hogy elég baj, hogy egy ilyen nagy gyerek nem tud írni. Végül, többszöri kérése ellenére a felvett jegyzőkönyvet az I. rendű panaszossal írást alá úgy, hogy a törvényes képviselő egy üres papírra leírta az I. rendű panaszos nevét a szobán kívül, és azt lemásoltatták. Azt mondták ugyanis a rendőrök, hogy addig nem mehet el az I. rendű panaszos a kapitányságról, amíg alá nem tudja írni egyedül a nevét. Az I. rendű panaszos így végül aláírta az iratokat anélkül, hogy azok tartalmát ismerte volna, hiszen nem tud olvasni.

A II. rendű panaszos nem ért egyet azzal, hogy az I. rendű panaszossal szemben civil ruhát viselő rendőr intézkedett, és álláspontja szerint a beteg panaszost ok nélkül szállították be a rendőrkapitányságra, ráadásul annak ellenére, hogy az édesapja és a nővérei is elmondták az adatait az igazoltatás helyszínén. Előadása szerint továbbá a rendőrök az intézkedés helyszínén az I. rendű panaszos nemzetiségi hovatartozása kapcsán méltóságot sértő, gyűlölködő kijelentéseket tettek, amelyet több tanú is igazolni tud.

A panaszosok a fentiek alapján kérik a történetek kivizsgálását.

A beadványban foglaltak alapján a II. rendű panaszos az alábbi momentumokat panaszolja az I. rendű panaszos nevében:

- „civil” rendőrök intézkedtek a fiával szemben;
- az igazoltatás tényét;
- bilincs alkalmazását;
- az előállítást;
- az I. rendű panaszos aláírásának „kikényszerítését”, holott írni nem tud
- sértő kifejezések használatát az intézkedés során;

a II. rendű panaszos saját jogán az alábbiakat sérelmezi:

- nem engedték az általa gondnokolt I. rendű panaszoshoz az előállítás során, hogy törvényes képviseleti jogát gyakorolja;
- a rendőrök tiszteletlenül beszéltek vele.

II.

A Panasztestület állásfoglalásában alapjog súlyos sérelmét állapította meg és azt megküldte részemre. Erre tekintettel hatásköröm és illetékességem az Rtv. 92. § (1) bekezdésén, valamint az Rtv. 93/A. § (6) és (7) bekezdésén alapul.

A panasztestület a panaszolt momentumokkal kapcsolatosan az alábbi állásfoglalást alakította ki:

A szolgálaton kívül levő rendőrök intézkedését jogszerűnek minősítette, tekintettel arra, hogy azok szolgálatba indultak, így kétség kívül kiképzettek és szolgálatra képes állapotban voltak, továbbá a kerékpározásra vonatkozó rendelkezések olyan módon történő megszegése, hogy a kerékpár vezetője 10 év feletti másik személyt szállít a járművön, az élet veszélyeztetésének olyan fokát jelentette, hogy az intézkedési kötelezettsége a rendőröknek szolgálaton kívül is megnyílt.

Az igazoltatással kapcsolatosan a Panasztestület úgy foglalt állást, hogy azzal az I. rendű panaszos személyes adatai védelméhez fűződő joga nem sérült.

Az előállítás tényével és időtartamával kapcsolatosan megállapította, hogy az jogalappal történt az arányosság követelményének megfelelően, így jogsérelem nem érte az I. rendű panaszost.

A bilincs alkalmazásával kapcsolatosan a Panasztestület az I. rendű panaszos emberi méltóságához, valamint személyi szabadsághoz való jogának megsértését állapította meg, mert arra indokolatlanul került sor.

Az írni egészségügyi okból nem tudó I. rendű panaszos aláírásának kikényszerítése tekintetében a Panasztestület úgy foglalt állást, hogy az a tisztességes eljáráshoz való jogát sértette.

Az I. és II. rendű panaszossal esetlegesen alkalmazott tiszteletlen hangnem tekintetében a Panasztestület bizonyíték hiányában nem tudott állást foglalni.

III.

A vizsgálat során az alábbi bizonyítékokra tekintettel állapítottam meg a döntésem alapjául szolgáló tényállást.

- a II. rendű panaszos beadványa (1 lap);
- a II. rendű panaszos kiegészítő beadványa (1 lap);
- az előállítás időtartamáról szóló igazolás (1 lap);
- tájékoztató az előállított személy jogairól kötelességeiről, valamint az előállító helyiség rendjéről(1 lap);
- „A panasz alapjául...” kezdetű szöveget tartalmazó dokumentum (1 lap);
- a bírósági határozata (2 lap);
- Gyámhivatal vezetőjének határozata (6 lap);
- rendőri jelentés (3 lap);
- jelentés (1 lap);
- KEK KH adatlap (1 lap).

IV.

A rendőri jelentések alapján megállapítható, hogy a rendőrök a I. rendű panaszossal szolgálaton kívül intézkedtek. Ezt megerősíti a II. rendű panaszos beadványában, amikor elmondja, hogy az intézkedő „civil ruhás rendőrök egy sárga kocsival” érkezett a helyszínre.

A szolgálaton kívül levő rendőr intézkedési kötelezettségére vonatkozó rendelkezéseket az Rtv. 13. § (1) bekezdése valamint az intézkedés idején hatályban volt, a Rendőrség Szolgálati Szabályzatáról szóló 62/2007. (XII. 23.) IRM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 3. § (6) bekezdése tartalmazza. Az Rtv. hivatkozott rendelkezése szerint *„a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. Ez a kötelezettség a rendőrt halaszthatatlan esetben szolgálaton kívül is terheli, feltéve, hogy az intézkedés szükségességének időpontjában intézkedésre alkalmas állapotban van.”* A törvény nem értelmezi a halaszthatatlan eset mibenlétét, ugyanakkor a szolgálati fellépés részletes szabályait tartalmazó Szolgálati Szabályzat kimerítő felsorolását adja azoknak az élethelyzeteknek, amelyek körében az intézkedési kötelezettség (és jogosultság) terheli (és megilleti) a rendőrt. A Szolgálati Szabályzat hivatkozott rendelkezése szerint *„a rendőr szolgálaton kívül akkor intézkedik, ha kiképzett, egészséges, nincs szeszes italtól befolyásolt, gyógyszer vagy kábító hatású más szer miatti bódult állapotban, és szolgálatban lévő rendőr nincs jelen, és az értesítésével járó késedelem, az intézkedés elmaradása a bűnüldözés érdekeire, az élet- és vagyonbiztonságra másként el nem hárítható hátrányt jelentene, vagy a szolgálatban lévő rendőrnek kell segítséget nyújtani.”*

A két jogszabályi rendelkezést egybevetve megállapítható, hogy a panaszolt eset arra a tényállásra lehet példa, amikor a rendőri intézkedés elmaradása az élet- és vagyonbiztonságra másként el nem hárítható hátrányt jelentene.

Ebben az esetkörben további értelmezés szükséges a „hátrány”, valamint a „másként el nem háríthatóság”, mint együttes feltételek fennállásának megítélése érdekében.

A „hátrány” mint jogi kategória értelmezését – a nyelvtani értelmezés lehetőségének kimerítését követően – a magyar jogrend különböző területein alkotott jogszabályi rendelkezések összevetésével végeztem el. A jogalkotó több büntetőjogi tényállásban a hátrányt, mint eredményt értékeli. Így a „vagyon hátrány”, mint a vagyonban ténylegesen bekövetkezett kárt, vagy mint elmaradt hasznot definiálja a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény (a továbbiakban: Btk.) 137. § 5. pontja. Ugyanígy a Btk. más rendelkezései is valamely tényleges kedvezőtlen változást, következményt ért „hátrány, illetve hátrányos jogkövetkezmény” kifejezések alatt (lásd a Btk. VI. fejezetét). A fenyegetést, mint „súlyos hátrány kilátásba helyezését” definiálja a Btk. 138. §-a, azaz az eredeti állapothoz képest kedvezőtlenebb állapot (!) kilátásba helyezését érti alatta. Az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény (a továbbiakban: Esélytv.) a 8. §-ában a hátrányosan megkülönböztető rendelkezést úgy definiálja, mint olyan rendelkezést „melynek eredményeként” egy személy vagy csoport valamely vélt vagy valós tulajdonsága miatt „részesül” kedvezőtlenebb bánásmódban, mint amilyenben más összehasonlítható helyzetben levő személy vagy csoport részesül, részesült, vagy részesült volna.

A magyar jogrend különböző területeiről citált jogszabályi rendelkezések egybevetésével megállapítottam, hogy a jogalkotó a „hátrány” kifejezés alatt tényleges jog-, illetve érdeksérelmet ért.

Az ezen sérelmek bekövetkezésének lehetőségét magukban hordozó helyzeteket pedig ettől eltérően, de következetesen „veszélyeztetésként, veszélyként” definiálja.

Ezen értelmezés alapján megállapítottam, hogy az I. rendű panaszost szállító személy által elkövetett szabálysértés veszélyhelyzet előidézésére ugyan alkalmas lehetett, absztrakt veszélyt jelenthetett, azonban sem közvetlen balesetveszélyes helyzetet nem idézett elő, és hátrányt sem okozott. Mindezt a következtetést erősíti az a tény is, hogy a közúti közlekedés szabályairól szóló 1/1975. (II. 5.) KPM-BM együttes rendelet 54. § (5) bekezdése a kerékpáron történő utas szállítást az alábbi rendelkezésbe foglalt feltételekkel megengedi: „*a kétkerekű kerékpáron 16. életévét betöltött személy szállíthat 10 évnél nem idősebb, a kerékpárt nem hajtó utast a kerékpár pótülésén. Kettőnél több kerekű kerékpáron 17. életévét betöltött személy szállíthat a kerékpárt nem hajtó utast.*”, Amint látszik a rendelkezés korhatárt szab az utas-szállítás feltételeként, mely alapján csak gyermekkorú személy szállítható kerékpáron. Megállapítható, hogy a közúti közlekedésről szóló rendelet sem minősíti önmagában veszélyhelyzetnek utas szállítást a kerékpáron, olyannyira sem, hogy megengedi, hogy a közúti forgalomban fiatalok személy gyermekkorú személyt szállítson kerékpáron.

A másként el nem háríthatóság értelmezésére a büntető jogtudomány értelmezését fogadtam el, mely szerint egy veszély vagy támadás akkor másként el nem hárítható, ha egyrészt vagy ténylegesen nincs más mód a védekezésre, vagy ugyan létezik ilyen, de az kevésbé célravezető (lásd: a Btk. 30. §-hoz fűzött indokolást).

Mindezen jogszabályi rendelkezéseket és jogirodalmi értelmezéseket egybevetve megállapítom, hogy az a tény, hogy a I. rendű panaszost egy kerékpáron szállították, nem jelentett olyan másként el nem hárítható hátrányt mely a rendőri intézkedési kötelezettségét és jogosultságát megalapozta volna. Ezért megállapítottam, hogy a rendőrök kellő jogalap hiányban kezdtek intézkedést az I. rendű panaszossal szemben.

Megjegyzem, hogy a rendőrt amennyiben ugyanezen cselekményt szolgálati feladatának ellátása közben észleli, úgy kétségkívül intézkedési kötelezettség terheli a cselekmény miatt, azaz egy szolgálatban levő rendőri intézkedésre jogalapot teremtett volna a szabálysértés ténye, de nem közvetlen veszélyeztető jellege.

A fenti megállapításokra tekintettel mind az intézkedés megkezdése, mind az igazoltatás fogatosítása jogalap hiányában történt.

Az előállítást ténylegesen végrehajtó rendőrök jelentést nem készítettek, csak a szolgálaton kívül intézkedő rendőrök. E jelentések alapján megállapítottam, hogy az előállítást az intézkedéskor szolgálatban volt más rendőrök hajtották végre, azonban ők mindössze gyakorlatban kiviteleztek a szolgálaton kívül intézkedő rendőrök által fogatosítani rendelt előállítást. Ezért az előállításról való intézkedés a fent kifejtett indokokra – az intézkedési jogosultság hiányára – tekintettel ugyancsak jogalap nélkül történt. Ugyanígy a jogalap nélkül fogatosított előállítás során alkalmazott bilincselés is jogsértő volt. Az Rtv. 48. § ugyanis a bilincselésre vonatkozóan az alábbi rendelkezést tartalmazza: *„a rendőr bilincset alkalmazhat a személyi szabadságában korlátozni kívánt vagy korlátozott személy önkárosításának megakadályozására, támadásának megakadályozására, szökésének megakadályozására, ellenszegülésének megtörésére.”* Amint azt határozatában az országos rendőrfőkapitány többször kifejtette, e törvényi rendelkezés célja a rendőri intézkedés során a szükségesnél nagyobb kockázatok, sérülések megelőzése, az intézkedés eredményességének biztosítása. Ezért e céllal ellentétes eredményre vezetne az a gyakorlat, amely azon az értelmezésen alapulna, hogy a bilincs alkalmazásához minden esetben be kellene várni a rendőrnek a szökés, támadás, önkárosítás, vagy ellenszegülés megkísérlését, esetleg megtörténtét, és csak ezek elhárítását, megszakítását követően alkalmazhatná ezt a kényszerítő eszközt. Ilyen gyakorlat kialakítása nyilvánvalóan nem volna összhangban sem a jogalkotó céljával, sem az Rtv. 15. §-ban megfogalmazott arányossági követelménnyel, sem pedig az Rtv. 2. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezéssel, mely szerint a rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait. Amennyiben ugyanis a rendőr minden esetben be kellene, hogy várja a támadás megtörténtét, az azt is jelentené, hogy annak letörésére már további kényszerítő eszközre is szükség lehet, sérülést is okozhat a panaszosnak akár a testi kényszer alkalmazásával, akár vegyi eszköz vagy más kényszerítő eszköz alkalmazásával. Tekintettel arra, hogy előre a támadás szándékát biztosan kizárni soha nem lehet, ezért amennyiben a rendőr úgy ítéli meg, hogy a bilincs alkalmazásával tudja a kényszerintézkedést fogatosítani, úgy jogszerűen alkalmazza, kizárva ezzel a támadás és a komolyabb sérülés lehetőségét is. Ha a rendőr szakszerűtlen intézkedésével idéz elő olyan szükségtelen veszélyhelyzetet, vagy okoz sérülést, mely a szakszerű és körültekintő intézkedéssel megelőzhető volna, akkor emiatt a rendőrt szintén felelősség terheli. Az ilyen veszélyhelyzet kizárása érdeke mind az intézkedés alá vont személynek, mind a rendőrnek.

Azonban a vizsgált esetben a kényszerítő eszköz alkalmazására egy jogalap hiányában megkezdett intézkedés fogatosítása érdekében került sor. Emiatt álláspontom szerint a bilincs alkalmazása sem volt jogszerű. Ellenkező esetben elismernénk, hogy egy jogalap nélkül kezdeményezett intézkedéssel „előidézett” helyzetben is preventív céllal alkalmazhatóak az alkotmányos alapjogok lényeges korlátozását eredményező kényszerítő eszközök.

A rendelkezésre álló bírósági, valamint gyámhivatali határozat alapján megállapítható, hogy a panaszos általános jelleggel cselekvőképességét kizáró gondnokság alatt állt, és gondnoka a II. rendű panaszos volt az intézkedés idején. A II. rendű panaszos előadta beadványában, hogy e mellett azt is közölte az eljáró rendőrökkel, hogy gyermeke a cselekvőképességét kizáró állapotát is előidéző egészségügyi okok miatt sem írni, sem olvasni nem tud. A rendőri jelentés alapján pedig megállapítható, hogy e tényekről az előállított I. rendű panaszossal kapcsolatos adminisztratív feladatokat ellátó rendőrök a II. rendű panaszos által bemutatott határozatok, illetve az elmondása alapján tudomással bírtak az előállítás idején. Ennek ellenére az írni nem tudó panaszossal valamennyi dokumentumot úgy írtattak alá a rendőrök – saját jelentésük szerint is –, hogy a II. rendű panaszos az I. rendű panaszos nevét egy lapra leírta, és azt az I. rendű panaszos „lemásolta”. Az írni nem tudó I. rendű panaszossal így írtatták alá, azt a nyilatkozatot is, mely szerint az Rtv. 33. § (4) bekezdése alapján az előállítás okáról és annak várható időtartamáról szóló tájékoztatást neki – mint olvasni sem tudó személynek – írásban(!) kiadták. Az Esélytv. 8. § szerint közvetlen hátrányos megkülönböztetésnek minősül az olyan rendelkezés melynek eredményeként egy személy fogyatékosága, vagy egészségi állapota miatt részesül kedvezőtlenebb bánásmódban, mint amilyenben más összehasonlítható helyzetben levő személy vagy csoport részü, részesült, vagy részesült volna. Az intézkedés e sérelmezett mozzanatai felvetik a hivatkozott törvényi rendelkezésben foglalt hátrányos megkülönböztetés lehetőségét. Mivel pedig az Rtv. 2. § (1) bekezdése szerint *„a rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.”*, ezért a panasz e tekintetben is alapos.

Szintén sérelmezte a II. rendű panaszos, hogy az I. rendű panaszossal sértő hangnemben beszéltek a rendőrök. Ezzel kapcsolatosan a már hivatkozott rendőri jelentések következetesen azt állítják, hogy nem beszéltek sértő hangnemben az I. rendű panaszossal sem. Mivel az ellentmondás feloldására mód nincs, ezért a panaszban foglaltakat a tényállásból mellőztem.

A II. rendű panaszos sérelmezte, hogy annak ellenére, hogy az I. rendű panaszost fogvatartó rendőri szerv épületében, a szolgálatban levő rendőröknek bemutatta a már hivatkozott határozatokat, nem engedték, hogy a gyermekével a kapcsolatot felvegye, illetve hogy helyette eljárva a szükséges iratokat mint törvényes képviselő aláírja. A rendőrségi iratokon csak a I. rendű panaszos aláírása szerepel, ezért e rendőri fellépés az Rtv. 2. § (1) bekezdésében foglaltak alapján szintén jogsértő volt.

A II. rendű panaszos sérelmezte azt is, hogy vele a rendőrök tiszteletlenül beszéltek. A többször hivatkozott rendőri jelentések azonban következetesen állítják, hogy a II. rendű panaszossal szemben sem alkalmaztak sértő, tiszteletlen hangnemet. Mivel az ellentmondás feloldására mód nincs, ezért a beadványban foglalt ezen állítást mellőztem a tényállásból.

Mindezekre tekintettel a rendelkező részben foglaltak szerint döntöttem.

V.

A Panasztestületnek a rendőri intézkedés jogalapja – így az igazoltatás és az előállítás, valamint a bilincselés alkalmazása – tekintetében kialakított álláspontjával a határozat IV. részében kifejtett indokok alapján nem értek egyet.

Határozatom az alábbi jogszabályokon alapul:

- a Magyar Köztársaság Alkotmányáról szóló 1949. évi XX. törvény XII. fejezet 54. § (1) és (2) bekezdése, 61. § (1) bekezdése;
- a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 326. § (7) bekezdése, 330. § (2) bekezdése;
- a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény 100.§ (1) bekezdés *a*) pontja valamint a (2) bekezdése, a 109. § (1) és (3) bekezdése;
- a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 2. § (1) bekezdése, 15. §-a, 33. § (4) bekezdése, 48. §-a, 92. § (1) bekezdései, a 93/ A § (6),(7) és (9) bekezdései;
- a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény 137. § 5. pontja, VI. fejezete;
- a Rendőrség Szolgálati Szabályzatáról szóló 62/2007. (XII. 23.) IRM rendelet 60. § (1) bekezdés *c*) pontja és (2) bekezdése.

Budapest, 2012. március „ „

**Dr. Hatala József r. altábornagy
országos rendőrfőkapitány**